

padný. Jinak by tomu bylo, kdyby se vedla mobilární exekuce, při které by byly zabaveny různé předměty, jichž jest nutně třeba k poštovnímu provozu. Lze souhlasiti s tím, že vyklizení řečených místností jest spojeno s potíženími pro povinného, avšak zájmy veřejné nemusí býti přemístěním úřadu nutně dotčeny, poněvadž povinný, který přece z exekučního titulu a z celého řízení jemu předcházejícího věděl, že jest povinen vykliditi místnosti, mohl se včas postarati o to, aby mohl zahájit provoz v nově najatých místnostech, jakmile se provoz v dosavadních místnostech zastaví. Povinný je v té příčině ve stejné situaci jako každý jiný nájemník, který se také musí postarati o byt, do kterého se chce nastěhovati. Nehledě k tomu, co uvedeno, bydlí v části místností, o jejichž vyklizení vymáhající věřitelka zakročuje, přednosta poštovního úřadu a úřední zřízenec, takže veřejné zájmy nikterak netrpí, budou-li bydliti v jiném domě. Vyklizení místností, v nichž jmenované osoby bydlí, je beze všeho možné. Bylo proto odůvodněnému rekursu vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je sice pravda, že podle § 28 ex. ř. smějí býti na vlastnictví ústavu pod státním dozorem postaveného, vykonány exekuční úkony, které by snad mohly rušiti udržení veřejné dopravy a veřejného obchodu, toliko ve srozumění s dozorčím úřadem a s omezeními, o kterých řečený úřad uzná, že jich je potřebí v zájmu veřejné dopravy a veřejného obchodu.

Jak však ze znění uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, platí jen tehdy, mají-li býti vykonány exekuční úkony na vlastnictví ústavu pod státním dozorem postaveného atd. V souzeném případě však nemají býti vykonány exekuční úkony na předmětech, které náleží do vlastnictví takového ústavu po případě přímo státu (poštovní správy), neboť nejde o exekuci vedenou na majetkové předměty, nýbrž o exekuci nuceným vyklizením místností, jež jsou ve vlastnictví soukromé osoby a které poštovní správa jen najala. Na takové případy ustanovení § 28 ex. ř. rozšiřovati nelze.

K tomu, co uvedeno, bylo by ještě podotknouti, že co do výkonu exekuce bude arciť třeba míti zřetel na veřejné úkoly pošt a telegrafů a provésti exekuci takovým způsobem, aby veřejné zájmy netrpěly újmy.

Čís. 16835.

Smluvní pojištění proti krádeži vloupáním.

Ustanovují-li pojistné podmínky, že pojistitel jest po pojistné příhodě a po náhradě škody oprávněn vypovědět pojistnou smlouvu do jednoho měsíce poté, kdy byla dána náhrada, jest pokládati za výpověď

ve smyslu onoho ustanovení pojistitelův písemný projev, že netrvá na platnosti pojistné smlouvy a že pojistku ruší dnem, kdy učinil projev, ve smyslu uvedeného ustanovení.

(Rozh. ze dne 30. března 1938, Rv I 315/37.)

Srov. rozh. č. 12247 Sb. n. s.

Dne 19. října 1935 sjednal žalobce se žalovanou pojišťovnou smlouvu o pojištění chaty a svršků v ní uzamčených proti krádeži vloupáním na 10 let do 13. října 1945 za prémii 91 Kč 20 h ročně. Podle čl. 26, odst. 2, poj. podmínek byl každý ze smluvců po nastalé pojistné příhodě oprávněn k výpovědi, pojistitel však toliko tehdy, nahradil-li škodu a výpověď měla býti dána pojistitelem do jednoho měsíce poté, kdy byla dána náhrada. Dne 14. června 1936 byla žalobcova chata vyloupena, žalovaná pojišťovna likvidovala pojistný případ částkou 637 Kč a potom napsala žalobci dne 3. srpna 1936 dopis, v němž žalobci oznámila, že netrvá na platnosti sjednané pojistné smlouvy a že proto ruší dotčenou pojistku dnem 3. srpna 1936 ve smyslu čl. 26 pojistných podmínek. Žalobce na řečený dopis žalované odpověděl dopisem ze 7. srpna 1936, v němž žalované oznámil, že nebere na vědomí zrušení pojistky, ježto žalovaná nezachovala podmínek vytčených v čl. 26 poj. podmínek, že totiž výslovně neuvedla, že smlouvu vypovídá. Tvrdě, že žalovaná i pak setrvala na zrušení pojistky podle uvedeného ustanovení přes žalobcův nesouhlas, domáhá se žalobce určovací žalobou výroku, že pojistná smlouva, o niž jde, trvá. Žalovaná namítla, že pojistná smlouva byla uvedeným dopisem z 3. srpna 1936 vypověděna ve smyslu čl. 26 poj. podmínek. Soud první stolice zamítl žalobu Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Podmínky určovací žaloby podle § 228 c. ř. s. jsou v souzené věci splněny, ježto pojistník má právní zájem na tom, aby bylo co nejdříve zjištěno, zda pojistná smlouva trvá, a ten zájem má proto, jak odůvodnil, aby svou chatu měl pojištěnou a zprostil se tak rizika jejího vyloupení, a že hledíc na zákaz množného pojištění, nemůže si odvolatel pojistiti chatu u pojišťovny jiné, dokud nemá bezpečně zjištěno, zda pojistná smlouva trvá či nikoliv. Soud první stolice zamítl žalobu, vycházející z názoru, že nelze lpěti při výkladu dopisu ze dne 3. srpna 1936 na slovíčku a že z celého obsahu řečeného dopisu, zejména z poukazu na ustanovení čl. 26 poj. podmínek vychází zřetelně najevo, že pojistitel zrušením smlouvy míní vlastně výpověď pojistné smlouvy. Odvolací soud nesdílí právní názor prvního soudu. I když by bylo možno připustiti, že nesprávné užití výrazu »zrušení« smlouvy na místo »výpověď« smlouvy, nemůže činiti projev pojistitelovy vůle neúčinným (§ 863 obč. zák. a čl. 278 obch. zák.), přece nebyly podmínky čl. 26 poj. podmínek zachovány, ježto nebyla dodržena jednoměsíční výpovědní lhůta a smlouva nebyla zachována v platnosti.

po dobu výpovědní lhůty, nýbrž smlouva byla zrušena dnem prohlášení, t. j. okamžitě. Zákon o pojistné smlouvě rozlišuje přesně pojem »zrušení« pojistné smlouvy (§ 29 zák. o poj. smlouvě) od pojmu »výpověď« pojistné smlouvy (§ 61 zák. o poj. smlouvě). Výpověď pojistné smlouvy se od zrušení pojistné smlouvy pojmově liší právě tím, že při zrušení pojistné smlouvy nastávají účinky zrušení ihned, kdežto při výpovědi pojistné smlouvy účinky nastávají po uplynutí výpovědní lhůty. Netrval-li tedy pojistitel na smlouvě a zrušil ji dnem prohlášení, dal tím najevo, že míní zrušení smlouvy, a použil tedy práva, kterého neměl, kdežto práva k výpovědi, která by měla v zápětí zrušení smlouvy až po uplynutí jednoho měsíce, pojistitel nepoužil a poněvadž opominul užití svého práva k výpovědi, trvá pojistná smlouva. Nerozhoduje to, co pojistitel zamýšlel, nýbrž rozhoduje, co skutečně projevil. Použil-li pojistitel výrazu nejasného, jde o užití onoho nejasného výrazu, — že na smlouvě netrvá a že smlouvu zrušuje — na jeho vrub (§§ 915 a 869 obč. zák.). Poněvadž tedy žalovaná ani nezachovala jednoměsíční výpovědní lhůty, ač k tomu byla podle ustanovení čl. 26 poj. podmínek povinna, ani se zřetelně nevyjádřila, že míní smlouvu vypovědět, nemohly nastati účinky čl. 26 všeobecných pojistných podmínek a pojistná smlouva trvá dále.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně vystihl, že při výkladu dopisu žalované ze dne 3. srpna 1936 nemohlo rozhodovati to, že bylo v něm užito výrazu »zrušení« místo »výpověď« smlouvy.

Jde o to, možno-li onen písemný projev žalované pojišťovny pokládati za výpověď ve smyslu čl. 26 všeobecných pojistných podmínek. Při správném jeho výkladu (čl. 278 obch. zák.) ani tu není důvodu k pochybnostem. Z druhého odstavce onoho dopisu je zřejmé, že pojišťovna po pojistné příhodě nechtěla trvati na pojištění. Dodala-li k tomu, že »ruší pojistku dnem 3. srpna 1936 ve smyslu čl. 26 pojistných podmínek«, jest tomu rozuměti tak, že zrušuje pojištění tím způsobem, jaký jest v řečeném článku všeobecných pojistných podmínek stanoven. Poněvadž jest již tam ustanovena i určitá výpovědní lhůta, a to měsíční, a poněvadž den 3. srpna 1936 byl dnem vydání tohoto dopisu, mohl se výslovný poukaz pojišťovny na čl. 26 všeobecných pojistných podmínek vztahovati právě jen na tuto měsíční výpověď, počínající se od uvedeného dne 3. srpna 1936.

Odvolací soud neposoudil věc po této stránce správně, měl-li za to, že nebylo zachováno ustanovení čl. 26 pojistných podmínek, ježto prý nebyla dána jednoměsíční výpověď. Poukaz na rozdíl mezi § 29 a § 61

zákona o pojistné smlouvě (č. 145/1934 Sb. z. a n.) není v souzeném případě vhodný.

Podle předchozích vývodů jest tedy míti za to, že pojistný poměr zanikl platnou výpovědí pojistitelčinou ve smyslu čl. 26 všeobecných pojistných podmínek. Byl proto obnoven rozsudek prvního soudu.

Čís. 16836.

Výjimky uvedené v min. nař. č. 110/1865 ř. z. o stanovení odhadní ceny platí pro peněžní ústavy tam uvedené jen potud, pokud byly vysloveny v jejich stanovách. Obsahují-li stanovy ustanovení jen co do odhadní ceny venkovského statku, nelze je rozšiřovati na jiné budovy.

(Rozh. ze dne 31. března 1938, R I 54/38.)

H. banka česká v P. navrhla jako vymáhající věřitelka, aby v řízení o vnucené dražbě vedené proti povinným bylo za základ dražby místo soudní odhadní ceny nemovitosti zapsané ve vložce č. 200 pozemkové knihy K. V. podle ustanovení čl. IV, písm. c), min. nař. z 28. října 1865, č. 110 ř. z. a podle článku V uv. zák. k ex. ř. vzato ocenění, které podle jejích stanov bylo vzato za základ pro vyšetření úhrady zápůjčky, poskytnuté na exekvované nemovitosti, t. j. suma vymáhající věřitelkou samou určená 1,600.000 Kč, a aby soudní odhad byl omezen pouze na příslušenství nemovitosti na vyšetření hodnoty služebností a reálních břemen na ní váznoucích podle druhé věty, odst. 1, § 24 odh. ř. *Exekuční soud* vyhověl návrhu. *Rekursní soud* zamítl návrh. *Důvody*: Za základ dražby místo soudní odhadní ceny nemovitosti může býti podle § 68 stanov vymáhající banky vzato ocenění, které podle jejích stanov bylo vzato za základ pro vyšetření krytí zápůjčky, jen tehdy, jde-li o dražbu statku venkovského, a i když jde o venkovský statek, musí býti odhadnuta všechna stavení, fundus instructus a příslušenství. V souzeném případě nejde o venkovský statek, jak vyplývá ze zprávy městské rady v K. V. ze dne 10. listopadu 1937.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka vytýká, že rekursní soud posoudil její rekurs výhradně jen podle § 68 jejích stanov a že se vůbec nezabýval ustanovením čl. V uvoz. zák. k ex. ř., jímž byla zachována v platnosti ustanovení čl. III a IV, písm. b) až d), min. nař. ze dne 28. října 1865, č. 110 ř. z., a zejména ustanovením čl. IV, písm. c), řečeného nařízení. Dovolací rekurs není oprávněn. Čl. IV a V uvoz. zák. k ex. ř. ponechává v platnosti výjimečné výhody příslušející úvěrním ústavům podle stanov zá-